

O GRAFOLOGII.

(PÍSMOZPYT.)

Píše

ADOLF ZELINKA,

ČESKÝ GRAFOLOG

V JILEMNICI.

Vydavatelství »Sfinx«, Kr. Vinohrady, Dobrovského č. 4.
Tiskem A. Cermana, sp. s r. o. v Praze, Revoluční ul. 6.

«KNIHOVNA SFINGY» »SVAZEK XI.«

MALÉ VYDÁNÍ

1 9 2 0

VYDAVATELSTVÍ 'SFINX', KR. VINOHRADY 437

Příčiny nespokojenosti mezi lidmi mohou být různé. Jsou boly ducha i utrpení fysická. Pátráte-li však trochu hlouběji v tomto směru, informujete-li se o tom neb onom duševně rozervaném muži, o kterém třeba do nedávna jsme se domnívali, jak je šťasten a kliden, seznáte, že převážná většina lidí je nespokojena --- se svým vlastním povoláním. „Každý na světě má lepší nežli já,“ řekne Vám takový znojem životním utahaný smrtelník. A rozhovoříte-li se s ním dále, začne Vám vyprávěti, že on nechtěl tohleto řemeslo, on že byl k němu přinucen.

Ano, ano, veliký hřích páší rodiče na svých dětech, rozhodují-li o jejich povolání sami, bez

jejich souhlasu. Každý člověk přináší si na svět své zvláštní touhy, vlohy, náklonnosti a schopnosti a je zapotřebí tedy v životě je prakticky zužitkovati. Rodiče mají už od malička pozorovati, k čemu jejich dítě — ať je to hoch nebo dívka — jeví nejvíce záliby, po jakých hračkách se pachtí, když dítě povyroste, s jakými školáky nejraději se baví a přátelí, o čem se zálibou mluví a pod. To je pak důsledné vystihnutí povahy dítěte a dle této zvolí se pro něho i povolání. Řekne-li ale některý „všemoudrý“ tatík: „Frantík půjde na hodinářství. Není to žádná dřina a to je to hlavní.“ Zatím hoch je povahy těkavé, temperamentní, miluje stálý tělesný pohyb, nemnoho však mozkového namáhání — prosím Vás, může takový hoch býti pak spokojen při hodinaření? Toť nemožno. „Minul se svým povoláním —“ řeknou lidé, že ale vlastní otec učinil svého syna pro celý život nešťastným, o tom málo kdo přemýšlí — — —

Jenom budeme-li státi každý na svém místě, budeme národem silným. Tak slyšíme na všech

přednáškách a čteme v každé lepší knize. Jedinou však z předních podmínek k tomu je nesporně, aby každý jednotlivec byl spokojen se svým povoláním, řemeslem atd. Práce musí člověka těšiti, nebýti jen mechanickou hračkou, do ní máme vložit všechny své schopnosti duševní i tělesné, pak také dovedeme se své práce zastati a respektu ji získavati, pak stojíme — na svém místě. Mám jednoho známého úředníka, ten mi nejednou již řekl: „Já se jen divím Vaší vytrvalosti při té grafologii. Vím přece, jak namáhavá a vysilující je práce duševní, vidím, že za tu práci nejste dostatečně odměňován, a Vy už dvacet let nepřetržitě pořád „ležíte“ v těch rukopisech! Za tu dobu vynořilo se různých „také-grafologů“, ale za krátký čas umkli, jen Vy jediný jste tak vytrvalý v té práci.“ Inu — není divu. Já konám tuto obtížnou sice práci z vrozené záliby, kdežto jiní domnívali se, že právě grafologům lítaří pečení-holubi přímo do úst, nu a když viděli, že tomu tak není, „vrhli“ se honem na něco jiného — třeba na

výrobu pomády pro vzrůst poprsí . . . Ba, to je výnosnější!

Horace Mann praví: „Kdybych měl toliko jeden dollar na světě, vydal bych jej na poradu s dobrým lidoznalcem.“ Že irenologie (leboznalství) hraje při volbě povolání důležitou úlohu, toť jisto. A ruku v ruce s touto jde — grafologie (písmoznalcství). Zkušený irenolog dovede z útvarů hlavy a lebky každého člověka určovati jeho schopnosti a vlohy, kdežto grafolog resumuje více na povahu a charakter pisařův, což ovšem při volbě povolání přehlíženo býti nemá, třeba to zatím byly pouhé sklony k té neb oné povaze.

Mnohému snad čtenáři je nauka grafiologická docela neznáma, proto pokusím se o stručné objasnění této.

Není na světě dvou úplně stejných lidí a nejsou také dva úplně shodné rukopisy. Každý člověk píše svým zvláštním, osobitým způsobem. V mých rukou pobýlo tisíce a tisíce nejrozličnějších „skriptur“, avšak dva úplně shodné ru-

kopisy jsem dosud nenašel. Podobné ano, nikoli však shodné. Tu samou zkušenost uvádí grafolog Haine i jiní cizozemští grafologové. A proč ta různost písma, táže se mnohý z čtenářů? Je to na první pohled hodně záhadné, vidíte? Vždyť přece ve škole učili jsme, se psáti všichni dle stejné „krasopisné metody“, známka z krasopisu kazila mnohému jinak pilnému a nadanému studentíkovi jeho vysvědčení, a teď pojednou ve 14—16. roce věku ukázal se ten krasopis jako „marnost a trápení ducha!“ Každý ten jinoch nebo i dívka vstupující do života tvoří si rukopis svůj vlastní, individuální, nehledíc na to, zdali se líbí někomu čili nic. Povaha dotyčného — třeba to byl teprv patnáctiletý „žabec“ — počíná se již osamostatňovati, cítí větší volnost v smýšlení, vymyká se z toho područí suchopárné theorie, a proto už i to písmo (rukopis) má docela jiný rozběh po papíře nežli když naň přihlíželo přísné oko učitele krasopisu. Sledujete ten proces? Ne píše naše ruka, píše naše duše! Ruka je pouhým vyko-

navatelem vůle duše člověka. S vřvinem a rázovitostí povaly vyvíjí a uceluje se i rukopis každého jednotlivce.

Toť vědecký, jistě pevný základ grafologie. A pak se opovází někdo hledati v této nauce nějaké prosté „hádání“? Takovým způsobem neměl by nikdo poškozovat a stěžovat bádání člověku, který celý život takřka zasvětil luštění různých těch čárek, klíčků atd. Vypracuje-li Vám takový zkušený odborník rozbor písma Vašeho, nezapomínejte, že musil celou svoji duši vložit do toho rukopisu, aby vycítil náladu Vašeho nitra, zdali totiž byl jste při psaní dopisu kliden nebo dráždiv, vesel neb smuten, jste-li vůbec mužem činu nebo jen „papírových“ zásad a pod. Každou důležitější vlastnost přenáší pisař ve své běžné písmo. To je fakt nad slunce jasnější. Grafolog pak na základě svých odborných vědomostí a zkušeností snaží se pouze dotyčné vlastnosti z písma vycítili a vyzkoumati. Někdy přijde ke mě naparfumovaná slečinka a v návalu mladické nerozvážnosti mi

řekne: „Vy prý hádáte z písma!“ Já říkám: „To jste na omylu. Já studuji písmo, to je práce čistě vědecká, k hádání nějakému by se můj charakter nikdy nepropůjčil.“ Slečinka se začervená a se omlouvá, to se rozumí, že ji milerád odpustím. Takové mladé zamilované „poupě“ nemělo třeba ani času přemýšlet o rozdílu mezi „hádaním“ a hádáním!

Grafologie je tedy při volbě povolání dobrou pomůckou frenologovi, který třeba dle svých odhadů objevil povahové sklony zvláštnějšího druhu a nyní je má i grafologem potvrzeny. Může pak s větší jistotou kombinovati dále.

Jsou to dále osoby zamilované, které stále jsou na rozpacích, zdali se jejich povahy k sobě hodí, zdali se snesou v manželství a pod. Opakuji znovu: Nežádejte na grafologovi nic z obvyklého „umění cikánského“ — který grafolog určuje lidem budoucnost, není a nebude nikdy mým kolegou v povolání, té moji hrdosti promiňte! — V čem se však Vaše povahy shodují a v čem liší.

může Vám grafolog dobře posloužiti. Celá řada poděkování došla mne od těch, kterým jsem poradil, aby se raději dříve než později rozešli . . . Jiní píš, že měli poslechnouti . . .

Páni továrníci, obchodníci atd. používají rádi nauky grafologů, mají-li do svých služeb nového žadatele přijmouti. Mnohdy veškeré došlé oferty přijdou do rukou grafologových.

Konečně stojí tu každý jednotlivec s kategorií ozývajícím se příkazem „Poznej sebe sám!“ Ano, ano, neboj se slyšeti pravdu, byť i trpká byla. Palčivý jodoform jak důkladně ránu vyčistí a hojí! Tak i ty, jsi-li zvyklý vybírat si jen v dortech, okus také černého chlebička, ten právě tvůj žaludek potřebuje . . . Vůči sám sobě je každý kritikem velice mírným a šovívavým, každý přimhouří oko nad svými chybami — někdo zamhouří dokonce obě — grafolog však „místem v lichocení“ není. Nemůže jím býti. Lichocením ztrácel by rozbor na své vnitřní hodnotě a o tu právě jedná se mu nejvíce,

Vypisovati celý postup při studiu písma grafologovi do rukou podaného, je nemožno. Jsou rukopisy tak běžné, obvyklé, že při prvním pohlednutí na tento má grafolog pevnou povahovou koštru v mysli své postavenou. O výplně této kostry není už tak těžko se postarati. Tu nějaká malá vlastnost „vyčuhuje“ z rukopisu, tu zas nějaká jiná a tak to jde dosti vesele. Přijdou ale na „pítevní stůl“ grafologům také takové rukopisy, že nutno se skutečně nad nimi zamyslet a zahloubati se do nich tak, že teprv velmi opatrnou, střízlivou dedukcí je grafolog schopen úsudku. I samotný individuální ráz písma je třeba v pravém slova smyslu zpřívěřen, všechno stojí oproti sobě v bojovém kontrastu, každá harmonie celku jakmile ji chceme tmeliti se nám rozpadává — tu je pak zapotřebí čistě odborných zkušeností — theorie vypovídá službu — jak, z které strany rozetnouti ten gordický uzel v podobě zakukleného nitra . . . Jde to konečně, ale s námahou a trpělivostí. Za takový rozbor bývá obvyklý honorář pouhou almužnou . . .

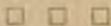
Vedle celkového rázu písma všímá si grafo-
log hlavně: Velikostí a síly písmen, naklonění pís-
ma, směru řádků, okrajů dopisu, hořejšků i dolejš-
ků některých písmenek, podpisu. Mimo tohoto je
celá dlouhá řada menších, podružnějších vodítek,
které praktický grafolog nespouští se zřetele a jež
obyčejnému laikovi nejsou skoro ani patrný . . .
Takový mnohdy malý háček, závit nebo klička
a už zvrátí první náhled, který si grafolog o pisa-
teli utvořil . . .

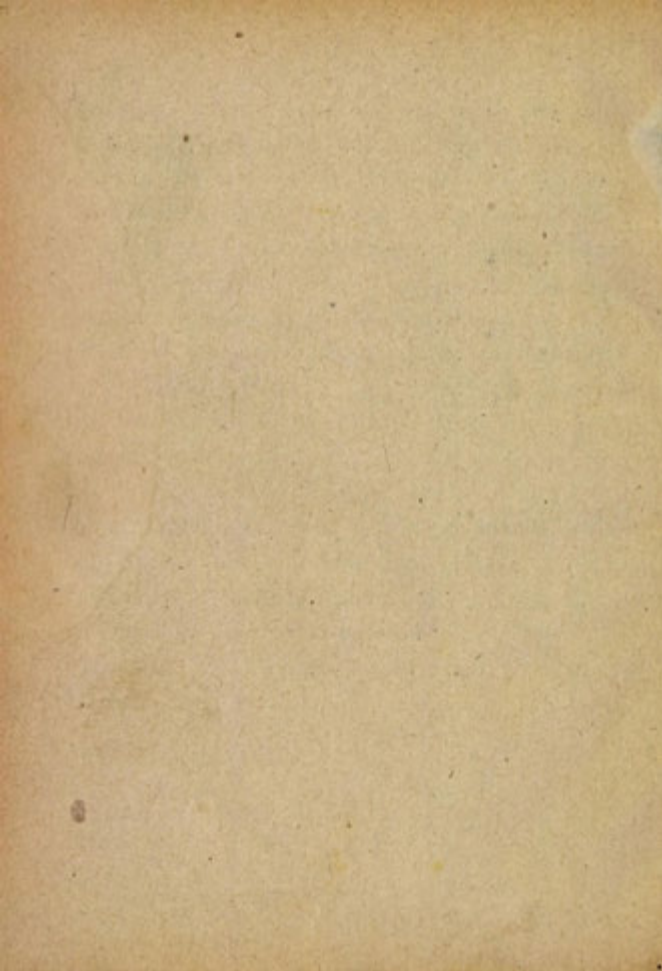
Hlavní podmínkou jest, aby písmo grafiologovi
předkládané bylo psáno skutečně běžným rych-
lopisem. Za takovéto vyšperkované, „kudrlin-
kové“ dopisy pěkně děkuji, ku grafologickému
zkoumání se málo hodí. Tu byla duše písařova
znásilňována, nemožno tedy žádati pak na grafo-
logovi, aby pravý stav této vycítil.

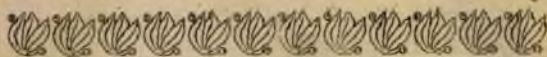
Přiznávám také, že jeden a týž autor píše ob-
čas různě. To je fakt, který nauku grafologickou
jenom podpirá. Obyčejně píší tak lidé náladoví,
povahy neustálené. Každá ta nálada obráží se v

rukopise. Je-li klid v nitru, je i písmo urovnané, bují-li tam zlost a vášně, motají se i písmenka po papíře . . . Takový náladový člověk měl by vždy raději několik ukázek svého rukopisu předkládati, aby grafolog mohl srovnávat i s větší jistotou dedukovati.

Na rukopisném obsahu nezáleží, v nejhorším případě spokojí se zkušený grafolog i s čímkoliv opsaným, vždy ale prosí a spo ň o 20—25 ř á d k ů možno-li na nelineovaném papíře bez podložky (t. zv. „lenocha“) a inkoustem psaného rukopisu s výslovným udáním, zda-li napsal p á n či dá m a. Hlavní pozorování nese se k povaze, charakteru a duševní vyspělosti, při čemž i mnohé jiné vlastnosti, ku př. stupeň vzdělanosti, inteligenci, event. sklon k neupřímnosti, lhaní, egoismu, požitkářství všeho druhu, spořivost neb rozmařilost, citovost atd. neopomene grafolog poznamenati.

Účelem tohoto mého stručného pojednání jest upozorniti na důležitou nauku životní, kteráž oproti jiným pokrokovým zemím — Americe, Anglii a Francii — u nás je dosud málo známa a propagována. My jsme mnohdy takovými bázlivými nedůvěřivci vůči praktické novince, kterou jinde každé dítě zná, že to věru zaráží. Všechno chceme už „hotové na talíři“, ale mysliti sami o něčem, zkouseti, bádati, neúspěchy přemáhati se nám nechce. Tací lidé nemohou se ovšem nikdy k vysokým metám dostatí. Jsme-li si jisti, v čem a kde pozůstává naše místo v životě, pak tento náš štít budiž hodně vysoko postaven a neslevujme z něho! Každý neúspěch v bádání neb povolání — ne-

říkám, že názor grafologův je bezpodmínečně „neomylný“ jako papežův! — uveď nás na nové opět stezky, vždyť pravil-li starověký Sokrates: „Nikdo se nedončil“, platí snad toto iaktum o frenologiích a grafologiích na prvním místě. Myslím, že studium kterékoliv nauky, vědy, umění a pod. není ničím jiným nežli stálou cvičbou, a že je na velikém omylu nějaký mladý advokát nebo lékař, který, dodělal-li se konečně svého „diplomu“, myslí, že už „spolknul moudrost celého světa“ a vidí kolem sebe jenom méněcenné plebejce . . . I mezi mladými řemeslníky také bohužel setkáváme se s takovými povahami. Avšak podobnou nařoukaností se neotvírají brány k dokonalosti — ať již povahové nebo v povolání.

Často jsem tázan na dějinný vývoj grafologie. S odpovědí touto zavdčím se tedy mnohým. S hrdostí možno poukázat, že z dob šedého starověku našel se dokument, prozrazující, že mnozí jednotlivci měli pojem o vztahu písma k duši člověka. Vypátralo se, že Sveton vyjádřil se o ruko-

pisu Augustově takto: „Nerozděluje slova, nýbrž tlačí je v sebe a nemůže-li konec věty vměstnati na jedinou řádku, nezačne řádku novou, nýbrž zbývající slova nebo písmenka napíše pod konec řádky . . .“ Toť hotová grafiologická črta, které chybí jen resultát.

Pole leželo úhoreni — aspoň nemáme záznamu, že by někdo přiložil ruku k dílu. Až roku 1622 vydal Camillo Bald, professor a lékař v Bologni spisek: „Kterak se může z dopisu poznati přirozenost a vlastnosti pisatele.“ — Göthe, Lavater, Sándová, byli vesměs horlivými průkopníky grafiologie, po těchto přichází francouzský abbe Michon, který zbudoval grafiologii soustavně, dal ji silné theoretické základy, učinil ji — naukou. Vydal na svůj vlastní náklad několik spisů, také dnešní jméno „grafiologie“ přijali jsme od něho. O překlad tohoto jména do češtiny pokoušeli se již mnozí, nic případnějšího však jsme nesehnali nežli — písmozpyt.

V literatuře francouzské a německé vyšla

hezká řada knih, u nás jsme chudi v tom směru. Nejlépe doporučuji od Langenbrucha „Graphologische Studien“ a od Crepinx Jamína „Die Graphologie und ihre praktische Anwendung“. Obé vyšlo před lety v Lipsku a nezaručuji, že by dnes byly tyto knihy k dostání. V češtině vyšel spisek cennějšího rázu v roce asi 1896 u Vilímka v Praze pod názvem „Tajemství písma“ od Dolfiny Poppe. Také již dávno rozebráno.

Pro zajímavost předkládám zde několik rukopisů vybraných z mé „rukopisné galerie“, ku kterýmž připojuji zároveň i stručné posudky. Laskavé čtenáře, které právě toto bude zajímati, prosím za odpuštění, že nerozebírám každé to písmo čistě theoreticky, není toto účelem této malé knížky. Snad během času až upraví se snesitelnější cena papíru, tisku, štočků atd., budu moci pro nauku grafologickou více učiniti.

Všimněte si tedy rukopisu čísl. I.

Píše jej dáma. O dámách říká se všeobecně, že líbují si více méně v přetvářce a komplikovanosti. Já však musím še v tomto směru Evina pokolení zastati. Ne každá žena miluje přetvářku.

Vidíte, prosím, něco umělkovaného v tomto rukopisu? Já nikoli a jsem takto dobrým pozorovatelem! Právě naopak, mám radost z toho, vida, jak písmenka byla házena na papír tak prostě, běžně, beze všeho nucení — jak duše chtěla. A tu myslíte, že takováto písárka libovala by si v nějaké všední strojenosti? O, jistě že je tu dosti a dosti moderního počínání, ale tvrdím zároveň, že vyvěrá toto z vrozeného krásna vnitřního. Pisatelčin duch je jasný, vzletný, trivialitami a znojem životním nesešněrovaný — to možno nejlépe na satirickém humoru pozorovati — a tato přirozená radost ze života nutí každopádně i k přirozenému rukopisu. Rád uvidím takovéto písmo, poněvadž vím ihned, že tady panuje dosud „v zdravém těle zdravý duch“.

Někomu třeba zamlouvá se lépe rukopis č. 11.

Záleží na tom, jak kdo naň pohlíží. Kdybych byl tázán některým ženitby chtivým junem, kterou z těchto dvou dam doporučuji mu lépe pro ži-

Je tomu několik set let nebo jak dávno,
co žila na Morém světě jistá chudá vdova...
Ať ji bůh plašus, že byla pracovitá a hos-
podářská, když měla až pět^{desát} mnoho dětí!
Každý ví, že mají božanské věz^{ky} mnoho
zvonků; právě tolik měla i ta žena dětí a
říkala tedy rožáskům svým „božanské
zvonky“. Ale tenkrát zvonky ty na věz^{ky}
nehraly ještě písně, odhřely jen rozduché

Sen odem był, na mocha' walcu' mowi,
na kochy' otwor', kedy mowano' do'wid' kow',
wosci' bowi' dach, kladnie', wosni', otworu' ziti
otwar' moki, mowi, kochy' jedy' kow',
jak mowio' dach, kow' walcu' jak' kow' —
't' kow' kow'.

Wiedom' kowci', w' kow', kow' kow' do' kow',
kow' kow' kow' — a mow' kow' kow',
a kow' kow' kow', w' kow' kow' kow',
mow' kow' kow' kow' a kow' kow' kow'.

vot manželský, tedy rozhodně ukážu mu na autorku čís. I. Tam je praktičnost, rozumovost, samostatnost, kdežto pisatelka čís. II. je sice duše čistá a nezkažená, avšak — idealistka, citovka, bez vlastních rozhledů a zkušeností. A aby stávala se ještě něžnější, zabíhá k umělkované jemnosti. Takovou ženušku je milo mítí muži, v jehož domácnosti tancuje celá řada „služebných duchů“ s různými tituly, a i v takovém případě je častokrát potřebí, aby paní dovedla si sama respektu získati. Že toho však takováto pisatelka je schopna, o tom pochybuji . . .

A teď prosím, jak na Vás působí rukopis čís. III.?

Grafolog uvažuje takto: Písmo jistě originelní — nezapomínejme, že je to zase písmo dámské — strojenost není v něm žádná, tedy i nitro pisatelky postrádá retuše. Bohužel — v tom nitru nějak je to rozházeno. Životospráva neharmonická, neklidná, proto i ta nezladěnost písmen, slov, řádků. Co je as příčinou dotyčné rozháranosti? Toho mo-

Vein' pomě Jediná!
Houdo 890 nečinim
ekas ne slybeny rukopis-
unom finch, a vice
khanas nejt' pohlavny
glaci? Munk - nekone.
finy vltě?
Zveem 890 poplavy

hou býti příčiny různé, jako: nemoc, neúspěch v podnikání, tajený bol, utrpení, zklamání, bídné poměry životní a pod. Grafiolog má v takovémto případě uvažovati, co asi může být nejzávažnější příčinou takového duševního neklidu, má si povšimnouti různých jiných rukopisných značek, stojí-li tyto v souvislosti nebo v odporu s jeho jakýmsi náhledem. Ba, zkušený grafiolog je-li si své věci plně vědom, má a musí se vlastně vžít v ono duševní rozpoložení v jakémž se dotyčná pisatelka nacházela, když dopis psala. A tu s ohledem na jiné značky dedukuje, že nikoli krušné poměry životní, nejspíše však něco bolného nitro toto hryže, něco, s čím se na „tržiště života“ vyjítí nemůže, ba ani né každému dobrému příteli svěřuje . . . Autorka písma tohoto je zaručeně dáma representative schopná, všestranně vzdělaná, přímá, jenom o větší dávku spokojenosti a klidu duševního necht prosí.

Rukopis čís. IV. nutno také nazvatí písmem rozházeným.

Prerokostvudich mešlchko viraču bylo muŕt ženyjnu
mestano; žopovučte se očajnu dachluchel n- chelko
okuceniko učičiči; očajny aserov Godnič ženyjnu
mou a ženci viraču jiko pūčtuševou. i. a traku
dale, Dokluchelom n- chelko učičičevou
mouge se handičat Halemoviči studov,
dopūčevičel do dozerokostvudich; mu mocičel
se ženyjnučel i. očaj! n- pravil žaim do dočel; n- mo

To řekne i prostý laik. Avšak jaký to rozdíl v příčině -nezladěnosti oproti písmu předešlému! Zde je velice pádný doklad toho, v jakém úzkém styku je duše písařova s rukou píšící! Tam odlišně sebevědomí s tajeným utrpením je příčinou vnitřního chaosu, zde však pravý opak. Nevzdělanost, bezmužnost, nezkušenost, vubec taková „třtina větrem se klátící“ píše toto. Kdyby to psala dvanáctiletá školačka, omluvil bych zatím takové písmo, autorem je však — člen „rodu mužského“. Kde je charakterová síla? Kde aspoň trochu schopnosti representační? Kde zásady samostatného nazírání? Všechno toto dosud v plenkách leží . . . Nemožno potom se diviti, že každý vánek pohodí si s náhledem takového mladíka, jeť on zajisté pouhou loutkou na jevišti života . . .

Docela jinak na nás působí rukopis čís. V.

Před takovýnto mužem klobouk dolů! Ten nebude hříčkou našich rozmarů. Co slovo, to čin. Muž praktik každým coulem. Ba neobávám se říci, že vypočítavost a stručnost je při tomto pá-

Těšilo duš^í ymnusů^í n^í - no marný^í na-
dal^í, ale radě^í v^í takový^í m^í p^ípad^í. - na
grafologii a protož^í c^ítl^í mnoho l^íst^ích
kytn^í p^írodn^í, ať^í by^í v^íst^íl^í, co^í grafolog
o^í t^ích^í p^írodn^í m^íst^í. P^írodn^í n^í,
j^í m^íst^í p^írodn^í b^íh^í p^írodn^í r^íst^ích, h^í -
ně^í m^íst^í b^íh^í p^írodn^í a^í m^íst^í, a^í m^íst^í m^íst^í
grafol. p^írodn^í p^írodn^í. P^írodn^í p^írodn^í
p^írodn^í l^íst^ích, q^í m^íst^í y^í p^írodn^í a^í
m^íst^í, by^í p^írodn^í l^íst^í p^írodn^í m^íst^í
na^í p^írodn^í t^ích p^írodn^í m^íst^í.

novi takřka abnormální. On dychtí jenom po jádru věci, detaily sám si už vytvoří — a jak důsledně! Takovýto písař hodí se výtečně jako projektant a podnikatel zároveň, jeho plány snoubí se napořád s uskutečněním. A což ta přirozená pořádkumilovnost, přesnost, určitost ve výrazu! Tím není řečeno, že je tento muž nesblížitelným sobcem — jeho humoru — sarkasmu se nejednou podívíte — v žádném případě však svému charakteru nezádá a přes nahodilé kameny v cestě života s klidem Angličana přechází.

Také muž pišící rukopis čís. VI. je hoden povšimnutí pro svou povahovou čilost, oduševnělost a schopnost realizační.

Neleká se zodpovědnosti za čin vykonaný, jeho duševní obzor a zkušenosti jsou nemalé, citům vytyčuje určitou mez, přes kterou nesmí překročiti, takže praktický rozum a pevná vůle mají volné pole působnosti. Oproti předešlému pánovi konstatuji zde živější, ohnivější temperament, což má za následek, že tento muž vrhá se častokráte

Amplasat la vapoare acelu' eler
 guri ca sa nu se potolicea
 la ei i duc.

Propter hoc, utrumque
in philosophia nostra
esse necessarium videtur.
Sed in casibus
a se invicem separatis
non se separantur
separatim. Non
separatim, sed
separatim se
separantur.

s mocnější vervou do podniku, kdežto onen za pomoci klidnější rozvahy. Oba však cíle se nemíjejí — a to je hlavní. Cesty mohou býti rozličné, jen když u cíle se sejdeme.

